

Dẫn Ly Tôn

Contents

Dẫn Ly Tôn	1
1. Chương 1	1

Dẫn Ly Tôn

Giới thiệu

Thời tiết đầu xuân, trong gió mang theo cảm giác man mát. Ta đứng yên ở một góc đình viện, mặt không chút biểu cảm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dan-ly-ton>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Thời tiết đầu xuân, trong gió mang theo cảm giác man mát.

Ta đứng yên ở một góc đình viện, mặt không chút biểu cảm nhìn vào thiếu phụ xinh đẹp nằm trên mặt đất.

Nhưng thấy trâm cài buông lỏng, tóc tai rối bù, quần áo lộn xộn, trên khuôn mặt tuyệt mỹ tràn đầy vẻ thống khổ, miệng thì liên tục nói: “Phu... Phu quân...”

“A di đà phật.” Ta nhắm mắt lại, nhin không được nhẹ giọng nói: “Nhân yêu (người và yêu quái) yêu nhau, vốn đã là chuyện trái với thiên địa pháp lý, thí chủ sao phải khổ sở đi bởi tính mệnh vì chuyện ấy chứ?”

Nữ tử trên mặt đất liếc xéo ta, lạnh lùng mỉm cười: “Người, một tên hòa thượng thói thân, sao hiểu được tình yêu nam nữ? Chỉ cần là vì phu quân, ta... chết cũng không oán.”

Đúng là hoa yêu (yêu tinh hoa) si tình!

Ta lắc đầu, nhẹ nhàng nói: “Bần tăng chính là người xuất gia, tự nhiên không biết cái gì là tình tình ái ái. Chỉ có điều, nếu như thí chủ cứ u mê không tỉnh, khẳng khẳng cố chấp, vậy thì đừng trách tiểu tăng vô tình.”

Lời hết, tay áo vung lên, yên lặng niệm Phật Chú.

“Ya a!” Tiếng kêu thảm thiết thê lương phát ra từ trong miệng nàng kia, nghe mà khiến lòng người phát lạnh mãi.

Ta lại vẫn đứng yên tại chỗ, tay lần tràng hạt càng nhanh hơn.

Tiếng kêu thảm thiết ấy dần dần dịu đi, nữ tử trên mặt đất lại nhanh chóng trở nên già yếu, cuối cùng, nàng đã hóa thành một làn khói xanh, chỉ chốc lát tan biến không còn đi.

Ta nhẹ nhàng thở dài, mắt nhìn về phía một góc đào khác ở đình viện, gió thổi bay cả trời hoa tàn lá úa.

Ngoảnh lại đã tàn phai.

Trách sao yêu nghiệt ấy vừa si vừa ngốc, chung quy chạy không khỏi một hồi kiếp số.

“Trường Ly đại sư!” Một tiếng gọi nhẹ xen vào cảnh vật, phía sau hành lang gấp khúc có một trung niên nam tử một thân hoa phục đang đi tới. Trên mặt hấn đan xen giữa sợ hãi và hoảng loạn, vội vàng hỏi: “Đại sư, yêu nghiệt ấy... Đã chết rồi ư?”

Ta nhẹ gạt đầu, theo thói quen nở một nụ cười nhàn nhạt.

“Hoa yêu đã thu, Trương thí chủ có thể yên tâm rồi.” Dừng một chút, đường nhìn dời về phía nam tử tuổi còn trẻ với vẻ mặt hoảng hốt trong nội đường, thở dài, nói: “Nhưng lệnh lang có thể bảo được ma chướng trong lòng hấn hay không, vậy chỉ có thể xem vận may của hấn.”

“Vâng vâng vâng. Lần này đã phiền đại sư giúp đỡ, lão phu thực sự vô cùng cảm kích.” Trương lão gia vừa nói vừa gạt đầu liên tục, hạ giọng nói: “Ba trăm lượng bạc ấy, ngày mai ta sẽ sai người đưa tới Phổ Pháp Tự, đại sư xin vui lòng nhận cho.”

“Vậy làm phiền Trương thí chủ rồi.” Ý cười nơi đáy mắt càng sâu, hai tay ta hợp thành chữ thập, nhẹ cúi đầu, coi như là đáp lễ.

Sau đó lại nhìn thoáng qua phía nội đường, nâng cao giọng nói: “Minh Tâm, về nào.”

Vừa dứt lời, liền thấy một thiếu niên với trang phục sa di (trang phục của hòa thượng mới xuất gia) đi nhanh ra ngoài. Hài tử ấy tuổi khoảng mười bốn, dung mạo khá thanh tú vui tươi, chỉ có điều, lúc này trong mắt hấn thêm phần giận dữ, chỉ như thế không nói một lời, trừng mắt nhìn ta.

Lòng ta bỗng ngẩn ra, lập tức đoán ra tâm tư của hấn, không khỏi âm thầm buồn cười, nhưng cũng không nói thêm cái gì, chỉ là dẫn hấn ra khỏi cổng Trương phủ.

“Sư phụ.” Nửa nén hương sau, Minh Tâm rốt cục đã mở miệng, giọng nói rầu rĩ, tự dẫn theo tức giận. “Người vì sao phải giết hoa yêu kia?”

Quả nhiên là vì điều này! Hài tử này rõ ràng đã chịu không ít khổ bởi chuyện yêu quái, vậy mà vẫn nhẹ dạ như vậy.

Ta mỉm cười, đáp: “Có người tìm ta bắt yêu quái, vì sư tự nhiên nên làm theo.”

Hấn cau chặt mày, ngửa đầu nhìn ta, lớn tiếng nói: “Thế nhưng... Hoa yêu ấy đâu làm việc thương thiên hại lý gì, huống hồ năng thẩm thiết với Trương gia công tử như vậy, sư phụ người làm thế, chẳng phải rõ ràng là chia rẽ uyên ương!”

Hai mắt ta nhìn thẳng đằng trước, nhàn nhạt nói: “Minh Tâm, con nói xem tình là thứ gì? Chẳng qua là trò hề gạt người mà thôi. Phút trước còn sống chết có nhau, nói không chừng giây sau chớp mắt đã chia kiếm về hướng đó, người trần còn như vậy, huống chi là yêu vật này?”

“Nhưng mà, Phật tổ nói chúng sinh bình đẳng...”

“Minh Tâm.” Ta duỗi tay vỗ vỗ đầu hấn, dịu dàng nói: “Nhân yêu khác đường, con dù sao cũng phải nhớ kỹ.”

Hấn nghe vậy, chỉ hừ nhẹ một tiếng, lẩm bẩm nói: “Trong thiên hạ nhiều yêu quái như vậy, sao con không thấy sư phụ đi thu phục đám đó? Nói đến nói đi, chẳng phải vì ba trăm lượng bạc?”

“...” Ta có chút nghẹn lời, nhất thời không nói gì chống đỡ. Cách lát sau mới nói: “Người không phải thích ăn hoa quế cao nhất sao? Giờ tiện đường thì vào trong thành mua ít đi. Khụ... Sư phụ đưa tiền.”

Minh Tâm tuy rằng hay thích tranh luận điều này với ta, nhưng chung quy vẫn là tâm tính trẻ nhỏ, rất dễ dụ. Chỉ có điều một gói hoa quế cao, vậy cũng đã đủ sai hấn đi rồi.

Sau đó, chúng ta lại thuận tiện đi dạo thành một vòng.

Đi tới đi tới, chợt nghe thấy xa xa truyền tới tiếng vang của trạm canh gác, đám bán hàng rong đầu đường nghe tiếng, lập tức thu vén sạp, tránh hết về hai bên trái phải con đường. Hơn nữa động tác mỗi người đều rất lưu loát, vội mà không loạn.

“Đây là có chuyện gì?” Ta ngày thường cực ít ra ngoài, cho nên không đoán ra là mọi người đang diễn trò gì nữa.

“A...à. Đại khái là Khúc hầu gia sắp qua con đường này.” Minh Tâm một mặt đáp, một mặt cũng lúi lét kéo ta tránh vào ven đường.

“Hầu gia gì?”

“Chính là triều thần được thánh thượng sủng ái nhất hiện nay – con thừa kế của Định Bắc Hầu, Khúc Lâm Uyên. Nghe nói hắn không chỉ quyền khuynh triều dã, hơn nữa trời sinh tính ngang ngược kiêu ngạo ương ngạnh, mỗi lần bãi triều hồi phủ, đều sẽ thúc xa phu giục ngựa chạy nhanh. Dần dà lâu dài, bách tính trong kinh thành đều tập mãi thành quen, khi mã xa của Hầu gia đi đến con đường Chu Tước, người bên đường này đã vội tránh lên trước.” Minh Tâm nhẹ nhàng mỉm cười, rồi nói tiếp: “Cứ thế mãi, rồi ấy vậy mà cũng thành một cảnh hay của kinh thành.”

Ta chưa phát giác là mình đang cau mày, hỏi: “Nhiều dân như vậy, lại không có ai ra quản sao?”

“Ngay cả Hoàng thượng cũng ngầm thừa nhận hành vi của y, còn có ai muốn chết đi xen vào việc của người khác?” Minh Tâm lạnh lùng hừ một tiếng, ra vẻ người từ lâu đã nhìn rõ sự đời.

Lúc đang nói chuyện, chỉ thấy một chiếc mã xa hoa mỹ vọt thẳng qua, tốc độ cực nhanh, quả là đáng sợ. Nhìn như vậy, kể ra xa phu của Hầu gia phủ ấy, cũng không phải là một việc dễ làm.

Trong đám người dậy lên một trận rối loạn, giữa lúc hỗn loạn, lại có một tiểu oa nhi bị đẩy ra ngoài.

Bên cạnh mã xa dù có mấy người hộ vệ cưỡi ngựa đi theo, song không một ai dự định ra tay cứu giúp, mã xa ấy lại hoàn toàn không có ý dừng lại.

Lòng ta căng thẳng, một viên phật châu bắn từ trong tay áo ra, chặn lại lối đi của mã xa kia. Đồng thời chân nhẹ bay, giây tiếp theo, đã ôm tiểu oa nhi vào trong lòng.

Chỉ trong chớp mắt, liền thấy tuần mã trước xe hí dài một tiếng, khó khăn lắm mới ngừng lại được.

Sau đó, từ bên trong vang lên một giọng nam trầm ấm và nhã nhặn: “Xảy ra chuyện gì?”

Lập tức có người trở mình xuống ngựa, ôm quyền đáp: “Bẩm Hầu gia, mới vừa rồi ngựa có chút chấn kinh.”

“Chấn kinh?” Tiếng nói ấy hơi cao giọng, dẫn theo chút ý cười. “Ngựa này chạy rất tốt, sao lại chấn kinh? Hay có người đang giở trò?”

“Cái này... Thuộc hạ không biết.”

“Mà thôi.” Người trong xe nhẹ nhàng thở dài, sau đó vươn một cánh tay tựa như bạch ngọc, chậm rãi vén rèm xe ra.

Nam tử trẻ tuổi ấy vừa vén rèm xe, bốn phía liền vang lên tiếng hít không khí.

Y một thân triều phục đồ sộ, trong tay cầm một chiếc quạt bạch ngọc, coi khá phong lưu tuấn nhã, khí độ phi phàm. Dung nhan tuấn mỹ hơi có vẻ âm nhu, mắt phượng khẽ nhếch cùng với vẻ mặt cười mà như không cười, khiến người nơi nơi chói lóa.

Khúc Lâm Uyên xuống xe rồi, hai tròng mắt đảo qua mọi nơi, cuối cùng cây quạt chỉ về hướng một viên phật châu bằng gỗ, cười nói: “Chắc là cái kia ha.”

Y vừa nói như vậy, tức khắc có người nhặt Phật châu, dè dặt trình lên.

Khúc Lâm Uyên nắm Phật châu trong tay, tinh tế thưởng thức một hồi, sau đó đi thẳng về phía ta.

“Đại sư, hạt châu này... chính là của người?”

Ta thả oa nhi trong lòng lại mặt đất, thản nhiên nhìn lại, đáp: “Đúng là đồ của bản tăng.”

“Ồ?” Y nhếch môi lên, trong con ngươi đen láy không ngớt ý cười. “Đại sư làm ngựa ta sợ, lại ngăn mã xa của ta lại, không biết là do đâu?”

“Hầu gia giục ngựa trong kinh thành, vốn đã là trái với luật pháp, mới vừa rồi lại thiếu chút nữa đã thương người, bản tăng thấy vậy nên mới ra tay. Cũng không cố ý mạo phạm, mong Hầu gia thứ lỗi.” Ta hơi dừng lại, rồi nói tiếp: “Hầu gia thân là trọng thần triều đình, vốn nên làm gương cho vạn dân, hôm nay lại làm ra việc trái lẽ, quả là không hợp. Tiểu tăng cả gan, khẩn cầu Hầu gia chớ tái phạm, miễn gây chuyện nhiều dân, mất hết dân tâm.”

Khúc Lâm Uyên ngẩn mặt ra, nhìn chăm chăm vào ta một hồi, bỗng nhiên cúi đầu mỉm cười.

“Ha ha... Đại sư... Giáo huấn quá hay, Lâm Uyên nhớ kỹ.”

Dứt lời, biến sắc, “ba” một tiếng khép quạt lại, mặt hướng về phía thị vệ ở bên cạnh, quát dẹp đường: “Ta đã nói bao nhiêu lần rồi? Không được giục ngựa trong kinh thành! Thế nào? Da heo ngựa rồi hả? Lần tới nếu còn tái phạm, bản Hầu gia tuyệt không tha đâu!”

Quay đầu, lại cười khế, hỏi: “Đại sư coi, như vậy được không?”

Ta nhất thời cũng không biết nên đáp làm sao mới tốt, đành phải chấp hai tay lại, hơi cúi người xuống.

“Người như đại sư thật hiếm thấy, Lâm Uyên có lòng kết giao, không biết đại sư là người của Tự nào, xưng hô ra sao?”

“Bản tăng pháp hiệu Trường Ly, hôm nay tạm ở Phổ Pháp Tự phía tây thành.”

“Trường Ly sao...?” Khúc Lâm Uyên liếc nhìn ta, cười đến là bí hiểm, nói: “Hôm nay ta có việc, không thể nói chuyện lâu dài với đại sư, chúng ta... sau này còn gặp lại.”

Nói xong, chớp mắt nhìn về phía ta, sau đó xoay người, lại ngồi trở lại xe.

Lúc này đây, mã xa không còn chạy bữa nữa, mà là chậm rãi đi về phía trước.

Ngang ngược kiêu ngạo ương ngạnh sao? Nam nhân ấy, không khớp chút nào với lời đồn cả.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dan-ly-ton>